

Бае Ноно Колев, позастарял вдовец, тих, сбутан човечец, който си живееше там на края сам за себе си, взе че се ожени повторно.

Доведе си жена някъде от далечно, от кюстендилско. Намерил я в София. И каква жена! Кинозвезда! И името ѝ беше Звезда. Сред тоя потъмнял, окирлявял свят тя падна като чиста капка роса, засия, засвети. Освети и самия бае Ноно, даде му сияние. Невзрачен човек до тогава, никому ненужен, загубен между другите, той отведнаж доби почит. И съседите му взеха да го търсят, кое за тесла, кое за гвоздей, кое за трион, кое пък само така — за приказки.

А Янко кмета взе, че напълни един бинлик с най-хубавото вино и го прати на бае Ноно, така, за приятелство и за честито.

Направи си човещината и, разбира се, забрави. Но на другия ден, ето я сама Звезда дойде в кръчмата му и му благодари с едни думи, каквито той не беше сънувал:

— Благодаря ти, кмете, от сърце. Такова хубаво вино не съм пила. И Ноно го хареса. Той, ужим, ми се хвалеше, че е въздържател, ама бая си пийна. Не зная, как да ти се отплатя.

Говори Звезда, а Янко слуша и гледа. Не жена, а звезда стоеше в тъмната му кръчма. Хората вътре ѝ станаха на крака, и тя смирено, с поклон ги поздрави.